

DOM, CESARJA!

Domáci Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

VSE ZA VERO.

Leto I.

V Celovcu, 10. februarja 1897.

Štev. 3.

Zapreke.

(Slika iz Bosne. Prevel Kovačev.)

Dve družini, Mrkonjičeva in Vlašičeva, sta se zelo ljubili. Gospodarja in družina sta živela v velikem prijateljstvu. Vsak mestjan je navajal Mrkonjiča in Vlašiča kot izgled iskrenega prijateljstva in vzornega življenja. Pa čudno; med najboljšimi prijatelji ohladi se še tako iskreno prijateljstvo in čisto je temu kriva samo kaka malenkost. Tako je bilo tudi med sosedoma Mrkonjičem in Vlašičem.

V jeseni umrje Mrkonjiču jedini sin Marko. Vsi prijatelji in znanci so žalovali z vrlim očetom in s spoštovano materjo, ker sta zgubila jedinega otroka. Največje sočutje pa je izraževal sosed Vlašič in njegova Mare. In kako ne bi žalovali Vlašiči, ko je bil Marko vrstnik Anin, jedine hčerke Vlašičeve. Ko sta otroka bila še v zibelji, so bili že sklenili, da se bodeta, ako Bog dá, nekdanj poročila in s tem še bolj utrdila prijateljstvo njihovih starišev.

Mladega Markeca so shranili na pokopališču zraven lesene cerkvice, v kateri se je v tistem času opravljala ob nedeljah in praznikih služba božja.

Na spomlad zadene Vlašičeve jednaka žalost. Mari umrje Anica. Zopet se zberejo znanci in prijatelji, da spremijo do groba jedino nado Vlašičevo. Po želji Mrkonjičevih pokopali so Anico zraven Marka in obadva groba lepo ozaljšali z vencii in cveticami.

V Bosni ob meji nastane punt. Mrkonjiči in Vlašiči poberejo vse imetje, katero se je dalo pobrati, ter se preseló, dokler se punt ne polože, v daljne mirne kraje. Svoje hiše pa prepusté drugim, ki nimajo ne hiš ne posestva.

Punt se polože.

Ljudje so govorili, da se Mrkonjiči in Vlašiči nikdar več ne povrnejo v svoja stanovanja, ker je že minolo polnih sedem let, kar so bili odšli. Vsi so se že povrnil, kateri niso bili plen punta, samo imenovani družini nista mislili na povrnitev.

Teško je zapustiti rojstni kraj, in če tudi nič drugega, vsaj to si vsak želi, da bi ga tam, kjer je tekla njegova zibeljka, tudi zakopala motika. Tako se je tudi Vlašiču in Mrkonjiču začelo tožiti po domovini. In nji-

hovo domotožje so vzbujali njihovi otroci. Ravno drugo leto po smrti prvencev je bilo zopet v vsakej hiši dete. Mare porodi sina in Kata, žena Mrkonjičeva, hčerko. In zopet sta dobila otroka v spomin iskrenega prijateljstva imena pokojnikov: Marinov sin Marko, in Katinina hči Anica.

Velikokrat sta se pogovarjala otroka o pokojnem Marku in Anici, in mnogokrat sta prosila stariše, naj jih pusté tja, kjer počivata njihov brat in sestrica. In kdo bi ne uslišal tako nedolžne želje?

Vse, kar so si pridobili, so prodali, ter se podali na pot. Z veseljem so jih sprejeli v domovini sorodniki, prijatelji in znanci.

Ko so dospeli domov in vse potrebno uredili, prime Mare svojega sinčka Marka za roko in Kata svojo hčerko ter se podajo na pokopališče.

* * *

Pusta trava je pokrivala kraj miru, samo tú pa tam se vidi kak novi grob, vse druge pa je prerastlo grmovje in trnje. Prišli so do lesene cerkvice, kjer sta se nekdanj odprla dva nova groba. Gosta trava jih je obrastla, slabo vreme je poškodovalo križa, samo na jednem grobu je ostal tisti kos križa, ki je bil v zemljo vtaknjen, od drugega pa je ostala samo neka zlomljena deskica, skrita v travi, sprhnjena, očrnela od solca in od dežja, — kako nestalno je vse na svetu!

„Glej Anica,“ spregovori Kata, „tu leži v božjem miru tvoj pokojni brat Marko.“ Kata vzdigne deskico in vzdihne: „Moj Bog! Nikogar ni bilo, da bi bil križ pritrtil, samo ta deskica je ostala, da se vsaj vé, kje je njegov grob!“

Mare pogleda grob, potem Kato, zmaja z glavo, zgrbanči čelo in spregovori: „Še bolj poglej, Kata! Veš li, na kateri strani je pokopan Marko?“

„Na tej le, glej tu“, reče Kata in pokaže grob.

Ali ne veš Kata, da je Marko prej umrl in da je pokopan na kraju, Anica pa je umrla pol leta pozneje?“

„Pa, če mi tudi nočeš verjeti“, odgovori Kata, „nič ne dé! Glej! Na Markovem grobu je še bilo kos križa, in veš li tudi to, da je bil Markov križ trd, Anin se je pa popolno razrušil; samo oprhla deskica je še v travi — ena sama!“

„Pa glej! Na tem grobu cvéte zelenjad.“

„In kdo jo je vsadil?“

„Tisti, ki jo je zalival.“

„Dà, sadila si jo, a kje je tvoja?“

„In kje je tvoja?“

„To ves svet vé, da je ta grob Markov.“

„Naj pa bo! In zopet . . . .“

„Dà, in zopet in stokrat zopet! Če bi mogli ti križi govoriti, ti bi povedali, da je ta grob Markov!“ — vpila je vsa razkačena Kata.

Ne daleč od tod naslanjal se je na lopato stari grobar Kazimir, kopajoč nov grob. Slišal je, kako se razkačeni ženi prepirate, zato reče Mari: „Ti križi bi vedeli le malo povedati, če ne bi bil jaz, ki sem jih tam postavil.“

„Glej grobarja Kazimira!“ reče Kata. „Kazimir, pojdi sem, pa povej vestno, kateri grob je Markov in kateri Aničin.“

Grobar vrže lopato čez ramo in se približa. „Glej, to je grob Markov!“ — pokaže Kazimir z lopato po sredi mirodvora.

„Rekel si, da je to Markov grob“, spregovori Mare.

„Markov, Aničin — Aničin, Markov.“

„Dva groba sta. Pokaži z roko, kateri je Aničin in kateri Markov.“

„Pokazal sem že.“ Dva groba sta bila, pa trava ju je obrastla, zdaj sta brez križa — in sta kot en grob.“

„Zakaj si opustil groba? Ti si kriv, da se njima ne pozna sredina.“

„Hm! Mar sem jaz kriv? Mar je moja dolžnost, popravljati stare grobe, je-li? Ktera izmed vaju mi je kaj podarila svetila in mi je rekla: Ná, Kazimir, stari grobar, na čašico žganja, kos mesa in polno roko tobaka, — he! . . . reci, ktera mi je tako rekla in me je s kakim darilom počastila?“

„Na žganje misliš, žganje ti iz ust govori, zato tako govoriš, kje je kateri grob. In če bi mi znal povedati, dala bi ti za kupico žganja, samo da mi druga ne vzame jedinega sina v grobu.“

„Jaz bi ti jih dala še več,“ dé na to druga.

„E, pa nu! Obe mi dajte, in jaz vama pokažem, vedite, vestno in ne po zvijači grobova.“

„In kako?“ vprašate obe ob jednom.

„Nu, tako,“ odgovori grobar. Razkopal bom zemljo na tej in onej strani in bom naredil jeden grob; saj imata takó oba otroka samo jeden grob; jedno dete stori pol človeka in dva majhna groba jeden grob. Na ta grob bom postavil križ in ve vrzite, kakor hočete, čeravno po dve steklenici blagoslovljene vode na grob in prižgite dve sveči. Je-li tako prav?“

„Glej, da se pobereš od tod,“ razsrđi se Kata. „Ti si zblaznel; napil si se žganjice, kopaj naprej, kjer si začel!“

„Dobro, hočem kopati, pokopal sem vama štariše; ako Bog dá, bo Kazimir pokopal tudi vaju obe,“ odgovori grobar mirno ter odide.

Komaj je odšel, sta se ženi zopet skregali. Otroka sta do zdaj lazila po travi, ker nista razumela prepira, pa ko sta se materi začeli vedno hujše prepirati, druga drugo psovati, sta se prijela maternih oblačil in začela jokati.

Grobar vzdigne glavo ter zakriči: „Na polje, copenrice, iz tega svetega kraja! Ali hočete z vajinima hudobnima jezikom vznemiriti te blagepokojnike, kateri so že odšli zvijačam in hudobijam sveta? Na polje! Ali vaju pa poženem z bičem, kakor je izgnal Jezus one, kateri so hoteli prodajati na svetem kraju!“

Ženi sta povesele glavi, potegnile vsaka svojega otroka za roke in zbežale, jedna na levo, druga na desno stran.

(Konec prihodnjic.)

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

Ko so koncem 6. stoletja prišli Slovenci v pokrajine, kjer bivajo še sedaj, zasedli so med drugim ozemljem tudi celo Koroško, ali kakor so jo imenovali, „Karrantanijo“ do tja, kjer izvira reka Drava na Tirolskem. Koroška je bila kakih 300 let čisto slovenska dežela. Zgodovinski viri jo imenujejo „Sclavinia“, to je Slovenija, ktere besede se sedaj naši nasprotniki tako strašno bojijo. Na dvoru koroških vojvod govorilo se je še začetkom trinajstega stoletja slovensko, in v slovenskem jeziku godila se je svečanost na gosposveškem polju, kedar so vstanavljali novega kneza na knežjem kamenu in vojvodskem prestolu. A še drugo, nič manj veljavno pričó za ono trditev imamo, in to so — krajevna imena. Brezbrojna množica slovenskih imen za mesta, trge in vasi, za goré in vodé, za travnike in polja, ki se nahajajo po vsem Koroškem enakomerno raztrošena, pričajo kar najglasneje, da je bil staroslavni naš Korotan slovenska pokrajina. Ker so torej krajevna imena tako važen pripomoček za spoznavanje naše preteklosti, ker so nektera dandanašnji že tako spakedrana in pokvarjena, da je prav težko najti jim pravilno obliko, in ker vemo, da marsikterega Slovenca zanima zvedeti, kaj pomenja ime njegove domače in pa tudi sosednih vasij, bodemo v nastopnih vrsticah najprej pokazali, kako so nastala različna imena, in potem razložili precejšno število krajevnih imen na Koroškem, oziráje se posebno na slovenske pokrajine naše domovine.

I. Kako so nastala imena vasij ali naselbin sploh?

V starih časih živeli so tudi Slovenci kakor drugi Jugoslovani v zadrugah. Oče imel je več sinov. Ko so dorasli, oženili so se, a ostali so na domu, in če je bil ta premajhen, zgradili so si blizu očetove hiše in na njegovi zemlji nova stanišča za-se in svojo družino. Celo posestvo je bilo skupno. Skupaj so zemljo obdelovali, skupaj pridelke uživali. Taka velika družina mora imeti glavarja. Ta je bil navadno oče. Po očetovi smrti izvolili so si vsi zadružni člani najsposobnejšega za „starešino“. Tako so imenovali svojega glavarja. Starešina je bil ob enem sodnik, svečenik ali duhovnik, ki je opravljal paganske obrede, in voditelj v boju. Iz takih zadrug nastale so cele vasi. Ime je dobila naselbina po prvem starešini, ki se je tam naselil. Bilo mu je ime, recimo Semislav. Torej so rekali njegovi sosedi: Kam greš? Jaz grem k Semislavu. Kje si bil? Pri Semislavu. Iz tega je navstalo ime za vas Semislav, ki leži blizu Blatnega grada.

Ako je narastla zadruga tako, da vkupna zemlja ni več mogla preživeti vseh zadružnikov, zapustili so mlajši rodovi staro domačijo, poiskali si novega svetá in se tam naselili. Semislavovi sinovi ustanovili so novo vas, kateri so rekali Semislaviči, to pomeni mlade Semislave ali njega potomce. Govorilo se je torej: Kam greš? Jaz grem v Semislaviče. Kje si bil? Pri Semislavičih. Tako se je izcimilo ime slovenske vasi Semislaviče blizu Vrbe, ktero sedaj izgovarjajo Šmišvavče. Na svetega Miklavža tu ni misliti, ker ni cerkveni patron, nahaja se v postranskem altarju; stara listina iz l. 1488. pa

kaže obliko: Zimslawigk, kar se ne more od Miklavža izvajati.

Če je bilo starešinu ime Hren, imenovala se je njegova zadruga in naselbina Hrenovici ali Hrenovice. Zadnja oblika je kazalnik (akusativ), ki je izpodrinil imenovalnik (nominativ) zato, ker se prvi veliko večkrat rabi kakor drugi, in sicer na vprašanje: Kam greš? V Hrenovice. Tako se imenuje vas v občini Važenberg. Torej krajevna imena so nastala prvič iz osebnih imen, ki so jih nosili starešine, glavarji zadrug. Takih imen je po Koroškem mnogo in krivo je učil neki nemški učenjak, ki je pred štirimi leti trdil, da vé on samo za tri slovenska krajevna imena na Koroškem, ki so vzrasla iz osebnih imen. Na stotine jih je. Taka imena so na pr. Čače, Doberla vas, Drobunače, Dragance, Gól(e)šovo, Hodiše, Hrenovice, Otmanje, Radiše, Sveče, Želinje, Žirovnica (Sirnitz) itd. (Dalje sledi.)

Sekira in gozd.

Bil je čas, ko sekira še ni imela toporišča. Človek pride v gozd, da bi ž njó drv nasekal. Mlado drevesce se ustraši in teče staremu hrastu potožiti nevarnost. „Je-li kdo od vas s sekiro v zvezi?“ — vpraša ga hrast. „Nihče ne, — odgovori malo drevesce, — sekira je sama v roki človeka.“ „Pojte tedaj nazaj, — reče hrast, — in ne bojte se, ne preti nam nobena nevarnost.“

Črez nekaj časa pride človek zopet v gozd. Sedaj je bil nataknil svojo sekiro na toporišče in hudo sekal po gozdu. Spet je šlo drevesce staremu hrastu tožiti, in zopet ga je vprašal hrast: „Je-li kdo od vas s sekiro v zvezi?“ — „Je, — odgovori; — drevo se je s sekiro združilo.“ Hrast pa vzdihne: „Gorjé, zdaj smo poginili.“

Nauk: Gorjé, če se z vnanjim sovražnikom združi domači!

Kratkočasne pripovedke.

(Iz italijanščine prevel: Reberčan.)

1. Filip II., kralj španjski, je poslal kastiljskega poveljnika kraljevskih čet v Rim, da bi častital Sikstu V., ko je bil postal papež. Toda Sikst V. po svoji naravi nekoliko častilakomen, je bil razžaljen, ker mu je kralj poslal tako mladega poslanca. Zató ga brez ovinkov vpraša: „Ali vaš kralj ni imel starejših ljudij, da mi je poslal poslanca brez vsake brade?“ Takoj mu je poveljnik odgovoril: „Ko bi bil moj vrhovni vladar vedel, da obstoji zasluga v bradi, bil bi poslal za poslanca kozla, ne pa plemenitaša, kakor sem jaz.“

2. Nekemu prošnjiku, kateri je bil prišel s svojo prošnjo v prednjo sobo ministerskega predsednika, se je odgovorilo, da minister ni doma in da ga ta dan nikakor ne more zaslišati. Prošnjik pa je ponovil svojo zahtevo, ter rekel, da mora povedati ministru samo jedno besedo. Na to se mu je odgovorilo, da je njegova vzvišenost, minister, pripravljen slišati to jedino njegovo besedo, toda ostro bo prošnjik kaznovan za svojo predrzno nadležnost, ako zine zraven še katero drugo. Prošnjik torej vstopi, se globoko prikloni in reče samo: „podpiši!“ Minister, vesel tako moškega obnašanja, prebere prošnjo in jo — podpiše. Tako je prošnjik z jedno samo besedo dosegel, kar je hotel.

3. Neki pruski vojak, ki je bil na posadki v Vratislavu, je v neki katoliški cerkvi ukradel nektera dragocena darila, razobešena na Marijinem altarju. Tatù so zasledili ter ga prijeli. Toda pred sodnikom je tajil, da ni ničesar ukradel ter trdil, da mu je Devica Marija dala ta darila v spomin, ker jo je vedno tako goreče častil. Pravda je prišla pred kralja Friderika II., kateri je sklical shod katoliških duhovnov, češ, naj odločijo, ali je po njihovem mnenju ta čudež mogoč ali ne. Duhovni niso se upali naravnost reči, da kaj takega ni mogoče, in so sklenili odgovoriti kralju, da se dandanes vidni čudeži jako malokdaj zgodé. Nato je kralj izrekel sodbo: „Ker sem vprašal sodnika, kateri pravi, da obtoženec taji tinstvo, in ker sem tudi slišal menje duhovnov, kateri čudeže ne smatrajo ravno za nemogoče, hočem zatoženca pomilostiti, toda strogo mu zaukazujem, da v prihodnje ne sme več vzeti nobenega darú, niti od Marije Device, niti od kakega svetnika, ali kake svetnice!“

Gospodarske stvari.

Skrb za sadno drevje.

Zapuščeno in zanemarjeno drevo se mora boriti z vsemi nezgodami. Lubad se strdi, pokrije jo mah, in lotijo se je drugi zajedalci, s kratka: drevo živi borno in hitro pogiblje. Kdor svoje drevje že iz prva pridno oskrbuje ter ga vsako jesen namaže z apnom in krvjo, njemu ne bode treba stare lubadi (skorje) in mahu odstrgavati; vse nepotrebno pade samo od sebe raz drevja. Kdor ga pa že mnogo let ni otrebil, a vendar enkrat to stori, ker ga vest peče, ta naj razprostre pod njim rjuho, na katero padajo vsi odlupki, ker ravno v stari lubadi in pod njo je pravo ležišče vsakovrstne škodljive zalege. Kedar drevo ostrgaš, namaži ga z apnenim beležem. Vsem onim, kateri niso zadovoljni z rodnostjo svojega drevja, prav zelo priporočamo, naj potrebujejo z njega vse nepotrebno vejevje, da bodeta zrak in solnce mogla do listja, naj pomazejo deblo in veje ter nekaj let zapored drevju gnojé. Ako vse to ne pomaga, pa je še vedno čas za pomlajanje kron. Pomlajaj pa tako: Skrajšaj nekaj vej po manj, da bodo sok na se vlekli, druge pa močno. Veje našagaj vedno spodaj, potem jih šele zgoraj zarezaj, da se ne morejo odkrhniti. Obžagano mesto gladko poreži z nožem, rano pa zamaži s cepilno smolo ali pa, če je prevelika, z zmesjo od kravjeka in ilovice. „Vrt.“

Ravnanje z zeleniko. Zelenika (pušpan) je najbolj pripravna rastlina za obrobjenje gred na vrtu in ima mnogo prednostij pred drugimi rastlinami. Vendar ima zelenika to veliko napako, da usahne, če se ji naredi pri koreninah led. Ker so vrtna pota navadno vzbočena, da se deževnica hitreje odteka, vsled česar kmalu postanejo suha, nabere se po zimi ta voda ob robu potov, in sicer tik zelenike. Voda zmrzne in uniči zeleniko. Temu se pride v okom, če se jeseni, predno prične zmrzavati, ob robu pota k zeleniki naspe kake tri do štiri centimetre na debelo kake rahle reči, na pr. premogovega pepela, česla, sviža itd. „Vrt.“

Naprava v pokončavanje poljskih miši. Po njivah in ogonih, na katerih so se poljske miši udomaćile, postavijo se sem ter tje po 4 metre dolgi drogi s poprečno vstavljeno vejo, na katero se morejo ptiči vsedati. Posebno vrane in kanje ljubijo taka sedala, da na njih na

miši prežijo in jih potem lovijo. To je tako priprosto sredstvo zoper te hude škodljivce, da si prostejšje misliti ne dá, in vendar včasih več pomaga ko pasti, zastrupljene kroglice ali svalki itd.

Krmljenje konj s koruzo. Vselej naj se preide polagoma od ovsenega na koruzno krmljenje. Koruza naj se, predno se pokrmi, 24 ur v vodi namaka, ali se pa dá konjem poprej vode piti, predno se jim dá koruze. Največ koruze se jim dá zvečer. Sveža koruza se ne sme dajati konjem. 1 del koruze tečneje zaleže, kakor 6 delov ovsá.

Drobiž.

Prst božji. Krščansko-socijalni list „Gerechtigkeit“ priobčil je nastopni dopis iz severnega Češkega z dné 13. sept. 1896. V Gr. je bil v nedeljo krst, pri katerem je bila neka Postbichler, prava socijalistinja, za botro. Po krstu, ki se je vršil ob 4. uri popoldne, bi bila imela botra nastopiti pri nekem shodu kot govornica. Toda imelo je priti drugače. Ko jo je namreč g. župnik pri krstu mesto otroka vprašal: „Veruješ li v Boga, vsegamogočnega očeta, stvarnika nebes in zemlje?“ in bi ona imela odgovoriti: „Dà, verujem!“; zgrudila se je hipoma na tla in obležala mrtva na mestu. Babica je komaj vjela otroka, da ni padel ob jednom na tla. Umrta je močna in zdrava ženska ter mati peterih otrok. Pogreb se je vršil seveda po socijalističnem načinu. Mrliča ni smel spremljati duhovnik, ni mu smelo zvoniti, nihče ni molil za pokojnico, marveč godba je igrala poskočnice. Pogrebeci in krsta so bili v črno-rudeči opravi. Tako poročilo. Dostaviti nam ni treba ničesar, ker govori dogodek sam dovolj jasno in dokazuje, da je prst božji vedno nad nami.

Angleški plemenitaši in delo. Angleži se ne sramujejo dela, če tudi nosijo slavna imena. Tako se poročá, da lord Raleigh sam nadzoruje prodajo mleka, masla in jajc. Markiz Lorne, zet angleške kraljice, je solastnik tovarne za pohištvó in tapete; vsak dan je nekoliko ur v pisarni ter riše vzorce za tapete. Vojvoda Belfort je solastnik neke tovarne za električne aparate; v pisarno prihaja prvi in odhaja zadnji. Markiz Londondery prodaje oglje ter prejémlje naročbe. Lord Convetry in lord Norrey tržita s sicilijanskim vinom itd. — Pri nas pa se sramujejo dela razni „gospodje“, ki so nekaj let trgali hlače po šolskih klopeh. Zato ni čudno, da smo v vsakem pogledu odvisni od tujca, kteremu hlapčujemo.

Angličanka in hrvaški sluga. Ne daleč od Zagreba bivajoči plemenitaš povabil je Angleža in njega hčer na obisk. Govorili so angleško. Sluga Miško je razkazal nov kmetijski stroj in se vedel tako ročno, da je suha Angličanka rekla očetu: „Kako ročno se vede ta neumni hrvaški kmet.“ Takoj odgovori Miško v dobri angleščini: „Hrvaški kmet ni neumen, le reven je in zaostal v omiki. Pa temu ni sam kriv.“ Družba je ostrmela, kakor Bileam, ko je slišal svojega osla govoriti. Sam gospodar ni vedel, da ima tako učenega slugo. „Kaj, ti govoriš angleški?“ je vprašal. „Zakaj pa ne,“ se oglasi ženski glas, „saj jaz in moj mož sva bila dosti dolgo v Ameriki!“ Uboga Angličanka, ki si je domišljala o svoji omiki, je bila v zadregi. Miško pa je bil kmalu potem prvi ali osebni sluga plemenitašev.

Uganke.

I. Čveterokot.

1.				2.			
O	O	D	S	Ž	R	M	S
N	A	A	A	A	A	A	A
A	A	A	M	A	A	E	E
M	M	M	M	V	V	N	N

Uredi črke tako, da dobiš v posameznih vrstah počez in navzdol enake besede.

II. Sestav.

Go, va, ko, lej, ni ir, i, n, na, og, anč, in, ja, da, ca, dri, čr, ca, ri, tin, pe, ec, ba, man, je, pet, ar, lo, gi, ka, jan, m, e, ja.

Iz zgoraj navedenih slogov, oziroma črk, sestavi besede, ki pomenijo: 1. Neko zvezdo, 2. nekdanjo slavno mesto, 3. slov. časnik, 4. žensko ime, 5. vas na Koroškem, 6. mesto na Kranjskem, 7. goro na Koroškem, 8. povodnjo žival, 9. staro moško ime, 10. otok v indijskem morju, 11. zdravilno rastlino, 12. vas na Koroškem, 13. deželo v Afriki, 14. kuhinjsko posodo, 15. moško krstno ime.

Začetne črke teh besedij ti povéjo ime slovenskega časnika.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 2. številki.

I. Zastavice: Plug.

II. Črkostava:

1.		N							
2.		r	e	p					
3.		h	r	u	s	t			
4.		r	u	d	a	r			
5.	A	b	r	a	h	a	m		
6.	M	a	r	j	e	t	a		
7.		k	a	m	e	n			
8.		p	l	o	h	a			
9.			o	s	a				
10.				e					

„Ne udajmo se.“

Smešničar.

* **Neovrgljivo.** „Povejte mi, zakaj so vaši lasje že beli, vaša brada je pa še vsa črna. Ali si jo mažete?“ — „Na. Uzrok je ta, ker je 20 let mlajša.“

* **Sodnik:** „Vi Judež Baruh, ste zaslužili šest let poojstrene ječe za svoje velikanske goljufije.“ — Nekdo iz poslušalcev pritrdi: „No, saj to je tudi edino, kar si je kedaj pošteno zaslužil.“

* **Tujca zbudi v gostilni hišni hlapec na vse zgodaj v jutro.** „Grom in strela, hlapec, kaj hočeš tukaj?“ — Hlapec: „Oprostite, ste li vi tisti gospod, ki je ukazal, naj ga pokličem ob štirih, da se odpelje s petim vlakom?“ — Tujec ga jezno zavrne: „Ne, jaz nisem!“ Hlapec, ga pa prijazno tolaži: „Na, to je pa res dobro! Jaz sem vam hotel le povedati, da smo zaležali — ker zdaj je že polu šestih.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.